

[Ministeren for kulturelle anliggender]

er i gang i øjeblikket, skal i gang med at udarbejde forslag til, hvorledes biblioteksuddannelserne skal ændres.

Jeg vil gerne sige om økonomien i det her, at det første spørgsmål, nogle vil stille, er selvfølgelig: hvor vil man så skaffe penge til det fra? Jeg vil gerne understrege, at det er lykkedes at friholde disse skoler for besparelser. Der er sket en overførsel fra nogle formål til andre, i og med at vi fastholdt den lave adgangsgrense på biblioteksskolen og på arkitektskolerne, hvor vi har en meget stor ledighed stadig væk, desværre. De penge, man derved sparer – og det bliver jo beløb, der bliver større og større, efterhånden som de små årgange kører igennem systemet – vil blive beholdt på skolerne. Det er noget, skolerne kan bruge til at hæve kvaliteten i uddannelsen. Jeg vil heller ikke afvise, at der kan blive tale om en yderligere tilførsel af ressourcer i de kommende år, men jeg kan ikke stille konkrete beløb i udsigt i dag. Det vil helt afhænge af, hvilke forslag der vil komme om uddannelsernes fremtidige struktur. Jeg vil bare gentage, at det område for mig har meget høj prioritet.

Flere ordførere har også nævnt Statens Kunstfond på forskellig vis, med forskellig indfaldsvinkel, men jeg har da indtryk af, at der generelt og bredt var tilfredshed med mit udsagn om, at jeg ville søge at tilføre Statens Kunstfond en klækkelig forhøjelse, og også en sympati for, at vi nu må se at få forbedret vores kunstneres forhold i det hele taget.

Nogle rejste spørgsmålet, om vi ikke kunne få en revision af loven. Jo, for min skyld ingen alarm. Jeg tror, vi for et år siden drøftede det samme her i folketinget, om vi skulle have en målsætningsdebat for Statens Kunstfond på et eller andet tidspunkt. Jeg ved ikke, om det decideret er lovgivningsmæssige problemer, der trænger sig på, men derfor kunne vi jo godt tage en debat om det, og vi kunne da også se på, om der skulle være nogle lovændringer, der var behov for.

Fru Mette Madsen nævnte spørgsmålet om fordeling mellem de forskellige udvalg. Det skal jeg være opmærksom på. Jeg ved godt, der er en meget skæv fordeling. Om den er rigtig, retfærdig og rimelig, er et andet spørgsmål. Men den er i hvert fald forskellig, det må man sige. Det vil vi naturligvis se på, når vi nu skal i gang med denne, hvad jeg

tillader mig stadig væk at kalde klækkelige forhøjelse.

Hr. Per Stig Møller rejste spørgsmålet om, hvorvidt man kunne tvinge kommuner – jeg tror, Tåstrup kommune var i tankerne – til at modtage støtte eller modtage nogle bestemte kunstværker fra Statens Kunstfond. Her skal man jo ikke glemme, at der oven i det, kommunen selv ofrer på projektet, gives betydelige beløb fra Statens Kunstfond, som så som følge deraf også går ind i en debat om, hvad man så synes der skal placeres. Men jeg er da enig med hr. Per Stig Møller i, at det ikke er lykkeligt, hvis man får en situation, hvor byråd og Statens Kunstfond står skarpt over for hinanden. Jeg har indtryk af, at man stadig væk ikke er færdig med at debattere sagen i Tåstrup. Jeg har selv deltaget i en noget lignende sag i Gladsaxe, så jeg kender proceduren. Jeg håber selvfølgelig, at det også i Tåstrup vil lykkes at finde en eller anden enighed, for det skal der selvfølgelig til, for at det kan blive til gavn og glæde for det lokale område.

Det spørgsmål, fru Mette Madsen rejste om mulighederne for at rejse ud i landet, således at man ikke alene fik betænkt kunstnere, der bekvemt nok boede i nærheden af København, skal vi se på i forbindelse med en mulig forhøjelse.

Jeg vil lige nævne – jeg ved ikke, om hr. Maisted er her stadig væk, men i hvert fald for dem, det måtte interessere – at de kunstnere, der står på finansloven, faktisk modtager indtægtsregulerede ydelser, og det betyder altså, at hvis man har disse millionindkomster, som nogle måske har – jeg ved ikke, hvor mange det er, men det er nok meget få – så har man faktisk kun en minimumsydelse på 10.000 kr. Det er vel lidt samme princip som folkepensionen; så er der et garantibeløb, men altså ikke andet. Det er altså ikke Statens Kunstfonds ydelse, disse kunstnere bliver fede af, men det tror jeg i øvrigt ikke der er nogen der bliver af Statens Kunstfonds ydelser.

Hr. Kofod-Svendsen rejste spørgsmålet om fritagelse for moms på bøger. Jeg må nok sige her, som jeg har gjort tidligere, at jeg betragter det altså som en død sild – for nu at bruge hr. Tinnings sprog. Jeg tror altså ikke på det. Det er vel noget, der netto vil koste statskassen 160–170 mill. kr., vil jeg tro, og jeg kan ikke forestille mig, at man i